

SLOVENSKI GOSPODAR

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izkaža vsak četrtek in velja s poštnino vred ta v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 3 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 6 K, za druge evropske države 8 K. Kler besedi sona post, pisca na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dopušča do odgovora. — Deletniki „katoškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebnega naročila. — Posamezni listi stanejo 10 vin. — Uredništvo: Koroška cesta št. 6. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo Koroška cesta št. 6, v sprejemni narodno, inšerate in reklamacije. — Za inšerate se plačuje od enostopne petičrste za enkrat 16 vin, za dvakrat 26 vin, za trikrat 36 vin. Za večkratno oglašje primeren papir. Inšerate se sprejemajo do srede oktobra. — Neaprite reklamacije so poštnine prave.

Avstrijskim katoličanom!

Sijajno uspeli peti katoliški shod na Dunaju je nam še vsem v dobrem spominu. Prinesel je velik napredek katoliškemu gibanju: združil je avstrijske katoličane v krepko osrednjo organizacijo. Tej pa se ima Avstrija zahvaliti, da so zadeli na toliko odpor nasprotniški napadi na nerazdružljivost zakonske zveze in na verski pouk, in da protikrščanski naklepi brezvercev in framasonov vsaj dosedaj še niso uresničeni.

Nikakor pa ne smemo prezreti, da smo razširjanje brezverstva le ustavili, ne pa ga že odstranili. Nepričakovani odpor katoliškega ljudstva ni spravil nasprotnikov ob pogum, — le še bolj očitno stopajo na dan s svojim brezverskim in pa protidomovinskim delovanjem.

Brezdovmno nas čakajo težki časi, hudi boji. Zgled kulturnega boja je dan, bojni klic je zadonel že tudi v Avstriji. Sveta dolžnost nas veže, da neustrašeno stopimo na branik za svoje najdražje svetinje, za vero in zvestobo do Cerkve in namestnika Kristusovega.

Da pa bode ta boj uspešen, moramo po besedah „moli in delaj“ ne samo si zagotoviti pomoč od zgoraj, marveč tudi pripraviti in ostriti orožje.

Kakor se kaže, so sklepi zadnjega katoliškega shoda dobri. Vendar jih je še treba izboljšati in izpopolniti. Organizacija katoliškega ljudstva mora postati še bolj trajna, ako se hočemo uspešno ubraniti združenega sovražnika. Katoliško časopisje in leposlovje bo treba razširiti, o pročiščenem gibanju in šolskem vprašanju pa se temeljito razgovoriti.

Odposlanci avstrijskih vladikov so sklenili, da se vrši prihodnji katoliški shod leta 1907. Pripravljajni odbor, pokoren temu sklepu, je nastavljal zborovanje od 16.—19. novembra, ker je ta čas edino primeren.

Bodoči katoliški shod bo v celoti imel značaj zadnjega. Vendar pa bode število razprav manjše, da se tako more najvažnejšim vprašanjem posvetiti več časa.

Prisrčno vabimo katoličane vseh kronovin, vladikov in narodnosti, da se udeležijo glavnega zborovanja, ki naj bo izraz naše neomahljive zve-

stobe do prestola in oltarja, ki naj pa tudi dejanski pokaže naše krščanstvo.

Duh Božji naj vodi priprave in zborovanje. Pomocnica kristjanov pa naj jih ščiti s svojim mogočnim varstvom!

Častno predsedništvo:

Dr. Bogomir Marschall, pomožni škof in stolni vikar dunajski.

Ernst grof Silva-Tarouca, predsednik katoliškega centralnega odbora za Avstrijo.

Maks baron Vittinghoff-Schell, predsednik dunajskega škofijskega odbora.

Hmelj.

Celje, dne 3. nov.

Hmelj je postal dražji za 20 odstotkov, tako daje naš poslanec Roblek razglasiti v zadnjem „Narodnem Listu.“ Seveda, sedaj ko je hmelj v rokah hmeljskih trgovcev, sedaj postaja dražji! Ko so kupovali hmeljski trgovci hmelj, zasigurali so si dobiček z izredno nizko ceno; sedaj, ko je hmelj v njihovih skladiščih, sedaj še množijo svoj dobiček s tem, da so dosegli zvišanje cene na hmeljskem trgu. Neumno smešno je, ako „Narodni List“ trdi, da so ceno zvišale izvršilne navedbe k hmeljski postavi, in da je to zasluga poslanca Robleka! Trgovci, in med njimi tudi Roblek, znali bi nizko ceno hmelju, ko je bil enkrat v njihovih rokah, zvišati tudi takrat, ako bi ne bilo nobenih izvršilnih navedb k hmeljski postavi. Noben pameten človek ne more dvomiti o tem. In če bi to bilo res, da se je po zaslugi Roblekov zvišala cena, potem je moral on že vedeti ali vsaj slutiti za časa glavne hmeljske kupčije za to zvišanje, kajti že takrat bi moral posredovati zaradi izvršilnih navedb. Zakaj pa ni naznanil, da je dosegel pri posredovanju uspeha, da bi tako koristil ne samo svojim volilec, ampak vsem avstrijskim hmeljarjem? Zakaj ni tega storil dični ljudski prijatelj Roblek?

Razglasitev, da je sedaj postal hmelj dražji, ko je v rokah hmeljskih trgovcev, je zasmehovanje našega hmeljarstva, katero so si dovolili drzni hmeljski trgovci! Prepričani smo, da bodo Savinjski vendar enkrat sprevideli!

„Narodni List“ mi na moja izvajanja dosledno odgovarja, da sem „hmeljski strokovnjak, ki pa še hmelja videl ni.“ Recimo samo, da bi bilo to res, potem pa še vkljub temu ostane res, da so hmeljske postave in gibanje na hmeljskem trgu vašemu poročevalcu bolj znane, nego vsem našim mnogobrojnim celjskim uradnikom, čemur se sicer ni čuditi, ker so sami „negotovi“ študentje. Sploh boste morali javnost na to večkrat opozarjati, da so voditelji naših celjskih listov skoro sami politično nezreli di-jaki. Toda nazaj k hmelju.

Članek „Narodnega Lista“ o izvršilnih navedbah k hmeljski postavi je skrajno neumen in upravičen je sum, da pisatelj ter njegov navdihovalec, ki je očitno hmeljski trgovec in poslanec Roblek, nista še prečitala ne hmeljske postave, še manj pa izvršilnih navedb.

Samoumevno je, da so izvršilne navedbe popolnoma v smislu hmeljske postave, in za to je ne-spametna trditev, „da je najnevarnejša ost le postave potom izvršilnih navedb odlomljena.“ To laž je moral dopisnik storiti, da je lahko Robleku pripisal sploh kake zasluge in da še nadalje ostane pri hmeljarjih dr. Korošec hudodelec.

Ampak izvršilne navedbe kažejo, da cela postava vendar ni bila tako preklicano slaba, kakor se je razglasila (pa samo pri nas!) v zadnjem volilnem boju, in da so agitatorji delali le z lažmi in obrekovanjem. Se pet let se bo lahko prodajal naš savinjski kot češki hmelj, kot „bohemian hops“ in dve leti še kot „houblon de Boheme.“ Tega pa ni dosegel Roblek; ampak že v postavi par. 7 je bilo dovoljeno, da se smejo v izvršilnih navedbah dovoliti take ugodnosti.

In kar sem že opetovano povdarjal, to so po-kazale tudi sedanje izvršilne navedbe, namreč, da savinjski hmelj ne bo trpel pri trgovini, ker se sme mešati z vsakim, tudi češkim hmeljem ter ni treba navajati množine mešanice.

Na Spodnjem Stajerskem tvorijo sodnijski okraji Celje, Vransko, Gornji Grad jedno proizvajalno okrožje in sicer pod imenom: Južni Stajer — Savinjska dolina.

Roblek nima pri izvršilnih navedbah nobenih zaslug in tudi najnovejši njegov čin, da je razdelil plačo dveh mesecev v dobrodelne namene, nam ne imponira, ker vemo, da si je letos kot hmeljski trgovec napolnil svoje žepe s tisočaki in tisočaki,

Podlistek.

Roparji v Ussatski jami.

Francoska povest.

(Dalje.)

(Dalje prihodnjik.)

Za kviško molečimi skalami griča, na katerem stoji zdaj kopališni hotel, je nastanil polkovnik ogleduhe. V Taraskonu so stali vedno pripravljene vo-jaki. Čakali so ves teden. O roparjih ni bilo nobe-nega sluha.

V prvi noči drugega tedna je prihitel ogleduh k polkovniku. Povedal je, da je videl roparje. Ob-loženi z vrečami in drugimi stvarmi so prihajali in se hitro zmuznili pri svitu bakelj skozi ozki vhod v jamo.

Takoj sta odkorakali dve četi. Polkovnik je menil, da ni potreba, da si krati on spanje. Naročil je častnikom, paziti in stražiti, ne izpostavljati mož — zjutraj je hotel priti sam in videti, kaj je treba ukreniti.

Torbo polno patron, puško nabasano, peteline ob-vite z rutico, da jih ne zmoči gosta rosna megla, ki je padala kar v oblakih z neba, so korakali po-gumno vojaki. Tiho je zasedla prva četa široko od-prtino pred vhodom v jamo. Druga četa je stražila ob vznožju gore. Od prve do druge so bile razstav-ljene straže.

Medli svit svetilnic je razsvetljal skalovje. Bilo je mrzlo, pusto, dolgočasno.

Poveljujoči častnik je bil mlad, častilakomen. Čemu naj čaka, kakor mačka pred luknjo na miš? V jami poišče roparje — do jutra, ko pride polkov-

nik, bodo roparji povezani, polovljeni . . . Čast bo njegova . . . Njegovo ime pride do ušesa Napoleo-novega in mladi cesar je že pokazal, kako zna na-graditi junaštvo . . .

Tudi vojaki so bili nestrpni. Med njimi je bil kmečki fant iz okolice, ki je poznal jamo, kakor svoj žep, in komaj čakal, da vodi vojake po nevarni poti v jamo.

Ko je vprašal mladi častnik, kateri od vojakov bi sledil vodniku prostovoljno v jamo — se je ogle-silo deset vojakov! Nevarnost se jim ni zdela ve-lika. Saj so roparji trudni od poti polegali, zaspali. Vojaki pa so bili sami mladi, krepki fantje, ki so do-bili pred odhodom še na korajžo dvojno porcijo žganja.

Tem prostovoljcem je naročil častnik, naj se splazijo molče skozi vhod — in se postavijo ob no-tranji strani, dokler ne pridejo vsi skozi. Klicati ni treba, razen na pomoč.

Zlezel je vodnik — zlezlo je deset prostovolj-cev. Tiho je bilo za njimi — noben glas ni naznan-jal nevarnosti. Tedaj so se oddahnili čakajoči. Čast-nik je zamahnil veselo s sabljo.

Odrčel je, da ostane petindvajset mož na straži, da pokliče in pridejo v potrebi na pomoč dru-gim, ki so zlezli počasi, tiho, mož za možem, z boje-vitim častnikom v jamo. Prelaz šestinsedemdesetero mož je trpel čez eno uro.

Pol ure je preteklo, kar so izginile pete zad-njega vojaka v skali, pa še ni bilo slišati nobenega glasu. Gluho molčanje jesenske noči . . . Bajoneti so se svetlikali v medli luči. Vojaki so pogledovali z grozo, kam so šli tovariši.

Morda v zasedo — v smrt . . .

Podčastnik, kateremu je predal častnik ko-mando, si je grizel konec dolgih brk. Že se je svital

zunaj skozi gosto meglo prvi svit dneva — iz jame pa še ni glasu . . .

Pa čuj! Vrsta strelav je odmevala votlo od skal . . . Krik groze je prihajal zamolklo skozi ste-no . . . (Tovariši se bijejo — so v nevarnosti!) Pod-častnik je dal straži znak, da je treba na pomoč in se splazil ves drhteč, kolikor mogoče hitro, s svojimi v ozko odprtino, ki je požirala moža za možem, a vrnila nobenega.

Na znak straže je odposlal častnik spodaj sto-ječe čete poročilo polkovniku, on pa je hitel s četo v jamo.

Straža, ki je ostala preč vhodom, je poslušala zaman . . . Ni jednega glasu ni bilo več iz jame — Gluhi molk — le tu in tam je kanila kaplja od skal-ne stene in tikala na tla . . . Meglen jesenski dan je napolnil. Ugasnili so svetilnice . . .

Oko vojakov se je uprlo s strahom v skale. V odprtini se ni pokazala ne glava, ne roka pogum-nega tovariša.

Da bi slišal vsaj en glas . . . Pa skalnata go-ra se je zavila v molk — s tem plaščem je hotela pokriti velikanska grozodejstva, ki so se zgodila v njej . . .

V hladnem jutru so se zbirali kmetje iz okolice pod goro. Vsi so šepetali plašno — se gledali s pre-strašenimi očmi. Čarovniki so roparji . . . Ne prodre jih navadna kroglja — zaman je boj proti njim . . . Škoda, škoda, za mlada življenja, škoda za stare podčastnike, ki so bili z Napoleonom v Egiptu, ki so se rešili pri grozni oblegi Akra le zato, da so kon-čali tukaj sramotno, v zasedi, od roparske roke.

Groza! Krvi pijani roparji bodo ropali in morili z povečano predrznostjo.

(Konec prihodnjik.)